

* Nous maduxaires

* El Jazz Galet Club

* Copa d'Europa de Patí a Vela

Ruscalleda s.a.

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MOVIMENTS DE TERRES

TREBALLS PER AL CAMP

Avinguda Maresme, 9
08396 Sant Cobià de Vallalta (Barcelona)
tel 93 763 10 12 | fax 93 763 13 21
ruscalleda@ruscalleda.biz

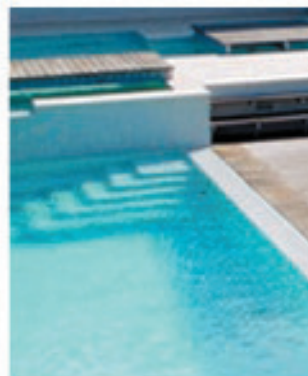

FINQUES PI

Tel. 93 760 30 36
Fax 93 760 30 29
c/ Nou, 17
08395 St. Pol de Mar
(Barcelona)
info@finquespi.com
www.finquespi.com

¿QUIERES ALQUILAR TU CASA CON PISCINA?

Con el alquiler
vacacional obtendrás
grandes beneficios
además de disponer de
tu casa cuando tú quieras

Catalan Holidays

 902 945 380

 www.CatalanHolidays.com

Oficina central: Catalan Holidays S.L., Santa Victoria 11, 08395 Sant Pol de Mar E-mail: info@catalanholidays.com

ens

*sumari

ens / nº 56 / Estiu 2011

*seccions

Opinió pàg. 04 / **Llibres** pàg. 07 / **Notícies** pàg. 08 / **CEIP** pàg. 23 / **Cultura** pàg. 29 / **Esports** pàg. 39 / **Actualitat** pàg. 42 / **Política** pàg. 44 / **Salut** pàg. 46

*reportatges

Nous Maduxaires / Descendent de tres generacions de maduxaires, Joan Borrell segueix conreant la maduixa aplicant-hi les noves tecnologies i desenvolupant varietats més saboroses tot respectant el medi ambient. Ens explica de primera mà com és la vida del maduxaire modern. / pàg. 16

Jazz Galet Club / El veterà Festival de Jazz de Sant Pol segueix el seu camí i un any més ens ha acompanyat amb la seva bona música. En Lluís Tobella de la Penya Xíndries fa un repàs a la seva història i ens explica què comporta la seva organització. / pàg. 32

*entrevistes

Club Nàutic, organitzador de la Copa d'Europa de Patí a Vela / El passat mes de juny es va celebrar a Sant Pol la XI edició d'aquest campionat. N'hem parlat amb Jordi Giménez i Ignasi Costa, del Club Nàutic que, a més, celebra el seu 50è aniversari. / pàg. 12

Marc Roig, atleta santpolenc / El primer català classificat a la darrera Marató de Barcelona ens explica la seva experiència. / pàg. 24

Edita / Ajuntament de Sant Pol de Mar · Redacció / Daniel Solano, Ester Roig
Fotografia / Pito Estol · Disseny gràfic i maquetació / Daniel Solano · Impressió / Impremta Rodríguez
Publicitat / Tel. 93 760 01 52 · Web / www.santpol.cat/ens · Correu electrònic / ens@santpol.cat
Bloc / www.ensdigital.info · Facebook / Nou Santpolenc · Twitter / @ensdigital
Dipòsit legal / B-24263-93

El nou santpolenc no comparteix necessàriament les opinions signades

*opinió

ASSOCIACIÓ DE L'ESPLAI
DE SANT POL DE MAR
C/ Nou, 36
Telèfon: 93 760 02 06
esplaisantpol@gmail.com
http://esplai.santpol.cat
08395 SANT POL DE MAR

Homenatge de l'Esplai

La junta de l'Esplai de Sant Pol de Mar

Aprofitant l'espai que ens brinda la revista ENS, avui volem recordar i agrair tota la feina feta per en JOAN MARESMA I SABATER qui, essent delegat de "La Caixa" a Sant Pol, els anys 70, va aconseguir adquirir la finca del carrer Nou 36, baixos, per fer-hi un

lloc de trobada per a la gent gran del nostre poble, avui "L'ESPLAI DE SANT POL".

Gairebé farà ja prop de trenta-sis anys de la seva inauguració com a esplai públic i que tots plegats podem gaudir de les seves instal·lacions. L'ESPLAI va ser inaugurat amb data del 30 d'octubre del 1975. Cal fer menció de la col·laboració del nostre Ajuntament amb el suport i recolzament a aquesta iniciativa.

Volem recordar, també, que durant aquell temps de la seva delegació a Sant Pol, en Joan Maresma va col·laborar en la transformació dels antics col·legis nacionals en llar d'infants, aportant tot el mobiliari necessari, corrent a càrrec del nostre ajuntament les obres d'arranjament. Serveixi doncs aquest escrit com agraïment a la feina feta.

Activitats durant el 2011

- 28 de febrer: Excursió al Camp del Barça i la Sagrada Família.
- 4 de març: Dinar a Can Tarano, calçotada
- 14 d'abril: Excursió a Montserrat i a Catalunya en miniatura
- 27 d'abril: Pesolada a Can Tarano
- 25 de maig: Excursió a Astúries
- Juny: Revetlla de Sant Joan
- Setembre: Excursió a Poblet i Santes Creus
- Octubre: Festa aniversari Esplai
- Desembre: Excursió de Nadal

Tallers de l'Esplai Sant Pol 2011

- COUNTRY: Cada dilluns de gener a juny i d'octubre a desembre, de 19 a 20h.
- CATALÀ: Cada dijous de febrer a juny i d'octubre a desembre, de 18 a 19h.
- MEMÒRIA: Cada dijous de febrer a juny i d'octubre a desembre, de 17 a 18h.
- BOIXETS: Cada dilluns i divendres d'octubre a desembre, de 17 a 19h.
- GIMNÀSTICA: Cada dilluns i dimecres matí de 10 a 11h. i tarda de 16 a 17h. de gener a juny i d'octubre a desembre.
- RELAXACIÓ: Cada dimarts de gener a juny i d'octubre a desembre, de 19 a 20h.
- LECTURA: Cada dimecres de 18:30 a 20h.
- ESCACS: Cada dimarts de 17 a 19h.
- INFORMÀTICA: Febrer, abril.

*opinió

Pilarín

David Pagès i Cassú,
Activista cultural i escriptor

El passat 8 d'abril, al Teatre Atlàntida, l'Ajuntament de Vic va atorgar la Medalla d'Or de la ciutat a Pilarín Bayés. Al cap de pocs dies va complir -uns molt ben portats- setanta anys.

La Pilarín -el fet sigui coneguda per tothom pel seu nom de pila demostra com n'és, de popular i estimada- es defineix com a ninotaire. Ho justifica d'aquesta manera: "jo penso que el que fem nosaltres són ninots. Una interpretació de la realitat per fer-la més divertida, més a l'abast dels nens"

Catalunya és un país destacat en el camp de la il·lustració infantil i la Pilarín n'és una de les principals representants. Des que l'any 1964 va iniciar la seva col·laboració amb la revista *Cavall Fort*, n'ha dibuixat milers -milions-, de ninots, els quals habiten en acudits, auques, calendaris, cartells, contes, llibres, pintures murals, tires de còmic...

De ben petita ja li agradava molt, això de dibuixar, i tingué com a primera mestra la seva àvia Tura, filla del pintor Joaquim Vayreda. El seu estil és atractiu, genial, inconfusible, propi. Té una gran imaginació, una immensa cultura i una formidable capacitat de treball. I, com no, el suport incondicional del seu espòs, en Joan, i de tota la família.

Ella sempre busca la millor manera de fer arribar als infants el tema que tracta, és a dir, de fer-lo ben comprensible. Els seus dibuixos tenen una clara intenció pedagògica. En aquest sentit hem de destacar tres coses que considera molt importants: que els nens entenguin l'època que reflecteixen; que s'adonin que, en el fons, d'important, no hi ha ningú: tots som iguals, i que vegin la cultura com una cosa divertida.

Exerceix de vigatana i de catalana arreu on va. Causa impressió el nombre de llibres, il·lustrats per ella, que tracten qüestions de país: sobre entitats, geografia, història, institucions, personatges... *Les petites històries*, que apleguen ja més de 250 números, formen una col·lecció que mereix tots els elogis.

La Pilarín té un tracte exquisit, el qual és portador de mil detalls que palesen alegria, elegància i generositat. Tot plegat fa que sigui una persona molt considerada de tothom: petits i adults.

Ens afegim de cor a les felicitacions que ha rebut amb motiu dels dos esdeveniments esmentats a l'inici de l'escrit... i que rep constantment amb motiu de la construcció d'una obra que fa un goig extraordinari, la qual desitgem que tingui molts més anys de continuïtat.

"Molts d'anys... I bons", benvolguda Pilarín!

'El passat 8 d'abril, al Teatre Atlàntida, l'Ajuntament de Vic va atorgar la Medalla d'Or de la ciutat a Pilarín Bayés. Al cap de pocs dies va complir -uns molt ben portats- setanta anys'

*opinió

Un xàfec d'estiu de l'any de la picor

Lluís Cabruja Garriga

En un llogarret del Maresme, el nom del qual no puc oblidar, hi vivia fa molts i molts anys un esprimatxat jovenet de nom Joan que, encuriós per les paraules que feien servir els pescadors que coneixia, cada cop que n'oïa una que no sabia, se l'apuntava en una llibreta. I al cap dels anys va recollir tantes i tantes paraules que les va haver de guardar en una calaixera amb molts i molts calaixos.

I vet aquí que un dia, al capvespre, mentre era a la platja al costat d'una barca, un vell pescador conegut per *Benet Vinagreta*, repassava la malla d'una nansa i aixecant el cap va dir sentenciosament: - "Senyal d'aigua". I els seu ulls es giraren cap a ponent. Tenia raó el vell pescador. La gropada era formidable, immensa, amenaçadora.

El pescador i el jovenet se separen i se'n van cuita-corrents cap a casa. Es fa fosc. La lluna s'amaga. Dintre les cases la gent dorm. Per munt, la menuda fauna murmureja el grandió cor dels seus cants. La terra resta embolcallada per ombres temeroses. I l'aire expandeix una quietud indesxifrable, el pregon rop de la tempesta que s'acosta.

Darrere les muntanyes, lluny, ressona un tro apagat. Els núvols s'espesseixen, rodolen com borrallons inflats i amaguen els turons propers i quasi s'esquincen en els pins. Els trons es repeteixen més a prop. Un llampec il·lumina el camp. Cauen gotes gosses. A dins la gent es regira en els seus llits. S'obre una porta i un terrassà examina el cel.

Creix el brogit de la tempesta. La remor de la mar s'estén per la vila. Els llamps s'interfereixen. Els paorosos trons retrunyen per tot arreu i fan tremolar la casa. Uns, secs, imprevistos, arrencats. Uns altres rabents com esgarrifosa timbala.

Es posen dempeus tots els de la casa. S'encenen llums. Es fan pronòstics per les terres resseques. S'espera amb por i inquietud la crisi de la nuvolada.

De sobte, un formidable al·luvió de pedra rebota sobre les teules, trinxà la parra de l'eixida, escomet la fusta de les finestres. Horrible i ferotge pànic domina a tots. Mare de Déu, Senyor!... Els vells contemplen la destrossa, movent el cap. Els joves, taciturns. La mestressa llença els trespeus al mig del carrer i invoca tots els sants. Com per miracle cessa la repicadissa de les teules. S'esbandeix la pedregada i desapareix enmig del xàfec.

Els rostres s'asserenen, convençuda repeteix la vella: - "Mira si és veritat!" Tots contemplen amb alegria el diluvi salvador. El moment d'angoixa ha passat, però la pluja augmenta i s'ha de sortir a preparar els pericons i examinar les sequioles perquè el corrent de l'aigua es dirigeixi al safareig. Surten els homes amb atxes, embolicats amb abrighalls, rial amunt. La llum tremola a les empentes del vent, s'amaga entre la pineda, més lluny es torna a veure...

L'aigua baixa amb potent allau pels barrancs. Ronquen les rambles. Salta al mar desbocat desarrelant els arbres, soterrant els ceps, esllavissant els marges. Les corts s'inunden. Embassen les goteres les cambres i en el sec safareig, abarrotat el bassal, cau al torrent, amb grandió estrèpit.

A poc a poc minven els trons i escassegen els llamps. Ja no plou. Cap a llevant s'obre blanc el firmament. Despunta el dia.

En Joan es lleva i encara endormiscat, baixa fins a la sorra, ran de mar. Amb la tempesta, la mar brava ha vomitat un munt d'algues, canyissos trossets, escampadissa de conquilles arreu, fulles de parra. Contempla astorat la desferra.

Amb la tènue llum de l'albada, els seus ulls es fixen en un objecte vidriós. S'hi atansa, s'acotxa i l'agafa. És un ampolla. A dins hi veu, a besllum, un paper recargolat. Amb frisança la destapa i llegeix: *En la matinada del 6 de desembre de 1913 volcà el llagat tripulat per en Benet Germà i en Joan Serra, salvant-se invocant Santa Victòria.*

Aquella ampolla havia trigat més d'un any per arribar a terra, també vomitada pel temporal. Sorprès, amb els ulls esbatanats, el jovenet s'alçà de terra d'un bot i cames ajudeu-me se n'anà a trobar el seu amic pescador per dur-li el paper recargolat i l'ampolla. El pescador, quan l'hagué llegit, alçà els braços vers el jovenet i l'estrenyí amb una llarga abraçada. Havia nascut una profunda amistat entre Benet *Vinagreta* i Joan Coromines.

Als germans Vinagreta Josep Maria i Benet Germà, néts d'en Vinagreta, amb tot l'afecte i amistat.

Sant Pol de Mar, estiu del 2011

*llibres

Ressenya / L'home de la maleta

c/ Bruguera, 78
08370 Calella
Tel/Fax 93 769 52 08
el.faristol@gmail.com

Títol: L'home de la maleta
Premi Sant Jordi 2010
Autor: Ramon Solsona
Editorial: Proa
PVP: 20.00

"Expósito. Varón recién nacido hallado sobre un banco de la Iglesia de San Felipe Neri de Barcelona el día 14 de noviembre de 1932 con una estampa de la Virgen del Consorte y un pliego cosido a la chambreta que dice "El padre se apellida Mallons y la madre Cachaldora. No fue bautizado. Cristo salve, Cristo reine, La Virgen te libre de todo mal. Amén. Perdona nuestros pecados. Amén. Por la festividad de la fecha se le inscribe como Venerando Mallons Cachaldora"

Aquest text és l'única pista que té el protagonista d'aquesta novel·la, orfe de naixement, per descobrir qui van ser els seus pares de veritat. *L'home de la maleta* és el llibre de memòries d'en Venerando, Nando per als amics, un músic ambulat i també comptable, que ha passat bona part de la seva vida a la Casa de la Caritat. Com a família, dos orfes més, dos orfes també músics que es converteixen per a en Venerando en la seva veritable família, en els seus germans fins i tot després de formar-ne ell una amb l'Enriqueta i tenir tres filles. L'obra comença amb unes memòries de tot un seguit d'anècdotes sobre la seva vida, unes memòries que més endavant descobrim com a inventades...

La vida que ell hauria volgut i que no ha tingut. L'esbrancada de les seves filles quan veuen el text publicat fa el seu efecte i Venerando es convenç de reescriure les memòries un altre cop, però ara dient la veritat. Ell és l'home de la maleta. Ho és perquè de petit a la Casa de la Caritat el que desitjava més del món era que una família el recollís i l'adoptés i així obtingués una maleta -en aquelles èpoques de cartró- amb les seves quatre coses. L'obtenció de la maleta volia dir la llibertat, la família, marxar d'aquelles quatre parets en què havia passat tota la seva infantesa.

L'oportunitat li arriba però no surt ni molt menys com ell volia. Ja de gran, les filles li'n regalen una altra, de maleta, una de bona, una de pell, amb la que començarà l'última etapa de la seva vida, quan es queda vidu i decideix vendre's el pis i passar un mes a casa de cadascuna de les seves filles. És un nou descobriment, no les coneix gaire, ell sempre ha anat amunt i avall tocant pels pobles i a casa no s'hi estava gaire temps seguit.

Després de les memòries, escrites en un català correctíssim, descobrim, doncs, el dia a dia d'en Venerando a casa de cada filla, on el llenguatge esdevé col·loquial, amb expressions i dites populars, barrejades sempre amb trossos de les lletres de cançons que ell havia tocat: *bolerus*, txa-txa-txas... L'experiment no resulta gaire gratificant per cap de les dues parts però li serveix per, als seus 76 anys, i amb l'ajuda de l'internet i d'una néta, descobrir per fi qui van ser els seus pares de veritat.

L'home de la maleta és un testimoni de la vida a Barcelona des de l'any 1932 que és quan neix el nostre protagonista fins quasi als nostres dies, és la visió de com un home de certa edat afronta tot una sèrie de canvis que han anat massa ràpid per a ell: els *pírcings*, l'homosexualitat, les drogues, l'adopció de nens a l'estranger, la informàtica, les noves tendències musicals...

Venerando, quan descobreix tota la veritat, necessita fer un últim trasllat amb la seva maleta, un últim desplaçament que el conduirà a un lloc no gaire diferent de la Casa de la Caritat on es va criar, potser perquè li recorda la seva infantesa i, en definitiva, la seva vida.

Marta Rocafort

Fotografies: Pito Estol

El Barça guanya la quarta Lliga de Campions i Sant Pol ho celebra

Us presentem un recull de fotografies de la celebració de la final de la Champions League del passat 28 de maig, en què el Barça es va imposar al Manchester United per 3 a 1.

Fotografies: Julio Mas

Tornen els N'Gai N'Gai

La banda enregistra a Sant Pol el videoclip promocional del seu nou àlbum

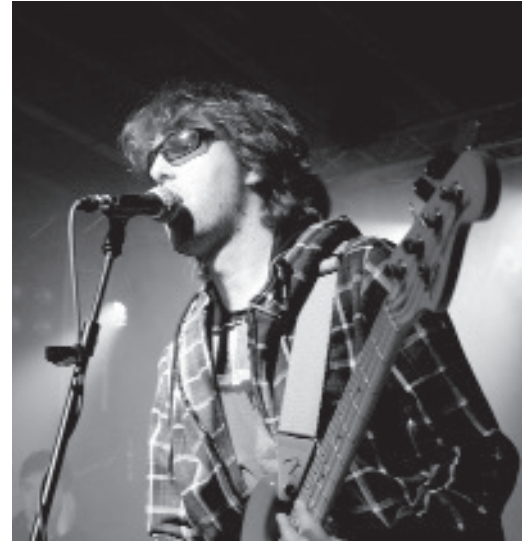
El passat diumenge 19 de juny el grup N'Gai N'Gai va gravar el videoclip promocional del seu nou disc que sortirà properament al mercat. El grup format l'any 1985 a Sant Pol torna als escenaris amb un nou treball on es mesclen temes nous amb noves versions dels seus clàssics.

El videoclip, que il·lustra una versió renovada del clàssic "Sunglasses", ha estat dirigit per Oriol Aubets i ha comptat amb la col·laboració de més de 50 persones. La història explica com ha estat la

tornada dels N'Gai N'Gai a l'activitat musical, després d'uns anys d'aturada.

Format l'any 1985, N'Gai N'Gai va ser una de les primeres bandes que interpretaven pop i rock en català, i està considerada com una de les pioneres del rock en català. El grup també va ser pioner pel que fa als muntatges escènics. L'espectacle de directe de "Fotomaton" va ser la primera producció d'envergadura d'un grup de rock català, anticipant-se als muntatges que actualment són habituals.

'El videoclip, que il·lustra una versió renovada del clàssic "Sunglasses", ha estat dirigit per Oriol Aubets'

Fruit en part de la casualitat, els fundadors del grup Jordi Bastard i Paquito Garcia s'han anat reunint ocasionalment amb una nova fornada de músics per a realitzar petits concerts amb ganes bàsicament de passar-ho bé. Aquestes reunions mica en mica han anat formant una banda estable, i el recolzament i resposta del públic han provocat, juntament amb la implicació dels nous components de la banda, que esdevingués un nou N'Gai N'Gai.

Els actuals components de la banda han col·laborat

junts en diversos projectes musicals, les seves influències son variades, però la seva visió de la música és comuna, una eina per divertir-se i arribar a la gent.

Jordi Bastard, veu
Paquito Garcia, guitarra
Manel Rubira, guitarra
Pol Maresma, baix
Xavier Dotras, teclats
Xaver Espàrrech, bateria

Sant Pol de Mar 2011

XI Edició de la **Copa d'Europa de Patí a Vela**
en el 50è Aniversari del **Club Nàutic**

El
passat
mes de
juny es va
celebrar a
Sant Pol la **XI**
edició de la
Copa d'Europa de
Patí a Vela, la primera
vegada que té lloc un
esdeveniment d'aquesta
categoria al poble.

N'hem parlat amb Jordi Giménez i
Ignasi Costa, president i comodoro
respectivament del **Club Nàutic Sant**
Pol de Mar (CNSPM), organitzador de
l'acte. El Club Nàutic està de celebració, no
només per aquest fet, sinó també perquè
aquesta competició inicia tot un seguit d'actes
per celebrar el seu **50è aniversari**.

Entrevista realitzada per **Josep Dalmau** i emesa a **Ràdio Litoral** el 4 de juliol del 2011
Fotografies de **Miquel Velasco**

Entrevista a **Jordi Giménez** i **Ignasi Costa** del Club Nàutic Sant Pol

‘El president de la Federació Catalana ens va dir que havia estat la millor Copa d'Europa de totes’

- El Club Nàutic celebra els seus 50 anys. Déu n'hi do! Són molts anys...

J.G.: Sí, estem molt contents perquè no és fàcil per un club petit i amb pressupostos baixos com el nostre. Aquesta Copa d'Europa és l'arrencada de la commemoració del 50 aniversari, perquè de fet el Club Nàutic fa els 50 anys l'any 2012, ja que es va fundar al 62. El que ara hem començat a celebrar és l'any del cinquantenari, que finalitzarà l'estiu vinent. Hem programat una sèrie d'actes per celebrar-ho i per al primer l'Ignasi va tenir la idea de demanar la Copa d'Europa i ens la vam donar.

- Teniu més gent col·laborant amb vosaltres?

J.G.: Hi ha una junta directiva de 12 o 13 socis disposats a col·laborar, que és una cosa que cada vegada és més difícil. Hi ha una certa crisi en la societat civil de vocacions per entrar a dirigir en els clubs. La gent cada vegada va més a la seva i està menys disposada a col·laborar. Nosaltres afortunadament ens n'anem sortint. Tenim gent d'una certa edat (com és el meu cas) i després tenim gent molt jove, hem incorporat no fa gaire dos nois i una noia que estan entre els 22-23 anys. Hi ha futur de moment.

- És una feina per amor a l'art?

J.G.: Sí. De retribucions ni una, i a vegades et costa diners i tot...

- En aquests 50 anys heu viscut molt. Voleu destacar alguna anècdota?

I.C.: D'anècdotes n'hi ha un munt. En recordo una, que és precisament el fet d'existir com a club nàutic. Fa 50 anys hi havia tota una sèrie d'estiuejants i gent de Sant Pol que navegaven a patí de forma altruista. Ja començava a Sant Pol a haver-hi una flota de patins important i van voler organitzar una competició important, un campionat d'Espanya o de Catalunya. Per això van anar a la federació a demanar-ho i allà els van dir que per poder-ho fer s'havia de crear un club, sinó no es podia muntar. I per tant els inicis del club són aquests. Ara fa 50 estius aquí a Sant Pol es va fer el primer campionat d'Espanya. Els més grans del club comenten que tot el poble es va bolcar en aquell campionat.

- Ha canviat molt el patí a vela al llarg dels anys?

I.C.: Aparentment ha canviat poc. Dintre de la competició, tècnicament parlant, sí que ha tingut variacions importants, però l'essència del patí és la mateixa. Fins ara era un patí de fusta, ara n'hi ha alguns que són de fibra, però fonamentalment són tots de fusta. Com a anècdota us diré que la del patí de vela és una classe singular, perquè és nostra, està fabricat a Catalunya, i és l'única classe d'embarcació de vela lleugera que es fa a Espanya. I després que és una classe de vela

on naveguen totes les edats possibles. En una competició poden haver-hi des de nois de 16-18 anys fins a 70 anys. Passes per diferents etapes de la teva vida i el patí forma part de tu. I per últim, dintre de la vela lleugera, els patins són els que tenen major número de llicències en quant a navegants.

- Els regatistes estan enquadrats en diferents categories?

I.C.: Sí. En patins hi ha tres categories: els júnior, que són fins a 18 anys i on l'eslora del patí és més petita, i després de sènior, hi ha els de primera i segona categoria. Els de primera categoria són els cracs i els de segona categoria som els que encara no som cracs o que mai arribarem a ser-ho.

- El motiu d'haver celebrat aquí aquesta XI Copa d'Europa de Patí a Vela és el 50 aniversari?

J.G.: Evidentment, si no hagués estat perquè nosaltres fèiem els 50 anys potser no ens l'haurien donat. Una copa d'Europa té molts pretendents i demana un esforç suplementari i un pressupost important. A nosaltres no se'ns hagués acudit demanar-ho si no hagués sigut el 50è aniversari, però vam pensar que era una bona manera de començar aquests festejos.

I.C.: La federació catalana el que busca és que el club tingui els mitjans però també que hi hagi un motiu que justifiqui donar-la, perquè hi ha bufetades.

- A banda d'això, què més teniu preparat per celebrar aquest any?

J.G.: El mes d'agost farem un gran sopar amb tots els socis, i en el que pretenem homenatjar els socis fundadors, tot i que malauradament no en són gaires perquè han passat 50 anys, però en queden una vintena ben bé. I després tenim altres actes programats. Una de les coses que farem també i que ja es va fer pel 25 aniversari és una exposició fotogràfica de tota la vida del club. Probablement farem una

missa de difunts a Sant Pau, que es va fer també pels 25 anys, i anirem fent coses també sobre la marxa.

- És la primera vegada que es fa aquí una competició com aquesta. Es pot tornar a repetir?

J.G.: Poder sí que es pot, el que passa és que haurem de deixar passar un temps, o esperar que la situació econòmica del país millori. Quan nosaltres vam començar a moure tot això fa aproximadament un any i mig la situació era una i avui és una molt diferent. Ens hem trobat amb molts problemes d'espònsors que d'alguna manera estaven disposats a col·laborar i que després s'han anat arronsant, perquè també les seves empreses ho estan passant malament. I amb les institucions públiques ens ha passat el mateix.

Hi ha institucions públiques, entre les quals evidentment excloc l'Ajuntament de Sant Pol de Mar, que ha tingut un comportament fantàstic, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista logístic amb l'organització d'aquesta copa d'Europa, el màxim de col·laboració. Però altres institucions que ens havien promès determinades quantitats, a l'hora de la veritat no ens han donat absolutament res, una mica a contracor, no perquè no volguessin, però perquè es troben en una situació molt complicada.

- És molt complex organitzar una competició d'aquest tipus, a banda de la qüestió econòmica?

I.C.: Nosaltres ens vam marcar un objectiu molt clar que per nosaltres era fonamental: Això era la copa d'Europa. Jo crec que tant el Club Nàutic com la vila de Sant Pol ens n'hem de sentir molt orgullosos. Portem 50 anys de vida com a club i hem fet 3 campionats júnior de patins, 3 campionats d'Espanya de sènior, hem fet un campionat d'Espanya de windsurf, un campionat d'Espanya de ... , la copa d'Europa, i algun altre campionat més que ara no recordo. S'han fet 9-10 campionats entre Espanya, Catalunya i Europa, i per

tant amb 50 anys portem un percentatge bastant elevat. Sí que és cert que ara portàvem 10 anys de sequera en aquest alt nivell, però ara ens hi hem tornat a posar. El que sí era important com a copa d'Europa és que hi hagués la màxima representació.

El patí de vela està implantat a Bèlgica, està implantat a França, a Alemanya, a Andalusia i a la Comunitat Valenciana. Nosaltres el que teníem molt clar és que havien de venir de tot arreu. Això no estava passant en els altres campionats d'Europa, ja que suposa un suplement de cost perquè aquesta gent que ve de lluny se'ls ha d'ajudar més econòmicament. Això ha estat possible per primer cop. En el moment de cloenda, el president de la Federació Catalana ens va dir que havia estat la millor Copa d'Europa de totes les que s'havien fet fins ara. Fonamentalment d'alguna manera aquest era un punt clau, que fos representatiu per a totes les federacions on tenim patí català.

- Quants participants vau tenir en total?

I.C.: 88 de tot Europa. Van participar 75 de sèniors (els grans) i la resta, fins a 88, de júnior.

J.G.: Ha estat també la vegada que més embarcacions hi ha hagut en una copa d'Europa, hem tingut molt bona resposta en aquest sentit. I jo vull destacar que és un mèrit de l'ignasi perquè ha estat constantment "matxacant" els belgues, els alemanys, els francesos que havien de venir, també els andalusos i els valencians, i al final han vingut tots.

- Com ha estat la participació de la gent a nivell d'espectadors?

J.G.: A la platja, veure sortir més de

80 patins de cop és un espectacle. Veure'ls arribar sembla el desembarcament de Normandia, perquè arriben tots a la vegada i sembla que et vinguin a invadir, però la sortida és espectacular. I jo que vaig veure les sortides des de la punta de l'espigó em vaig fixar que la gent a la platja s'aixecava, i després ho he anat sentint aquests dies pel poble que realment era un espectacle.

I.C.: També ens va venir el Santa Eulàlia, que és el buc insígnia dels patins a Catalunya, i a través de A tot drap, que també hi va participar, el Sant Pau, que podria ser el buc insígnia de Sant Pol. Per tant, aquests dos bucs insígnia de la nostra terra també van estar presents en aquesta copa.

- Algun altre aspecte a destacar?

J.G.: M'agradaria remarcar que des del primer moment en què nosaltres vam anar a l'ajuntament a plantejar que faríem aquesta copa d'Europa, tan l'alcalde Manuel Mombiola com tot el consistori es van posar incondicionalment al nostre costat i realment no van ser només paraules.

Després a l'hora de la veritat els fets van demostrar que era cert. Ells ens han donat una ajuda que per nosaltres és important, tan des del punt de vista econòmic però també a més ens han donat un suport moral absolut i un suport logístic molt important.

I.C.: Hi ha molt espònsors a agrair, però en destacaria un altre, també d'aquí, que va ser un incondicional que a la que li vam demanar va respondre a la primera, que ha estat la pastisseria Sauleda, que va participar el dia de la inauguració amb un càtering esplèndid i que no va posar cap mena de problema, i que va dir "això és per Sant Pol, doncs endavant". Cosa que és d'agradir en un moment com aquest.

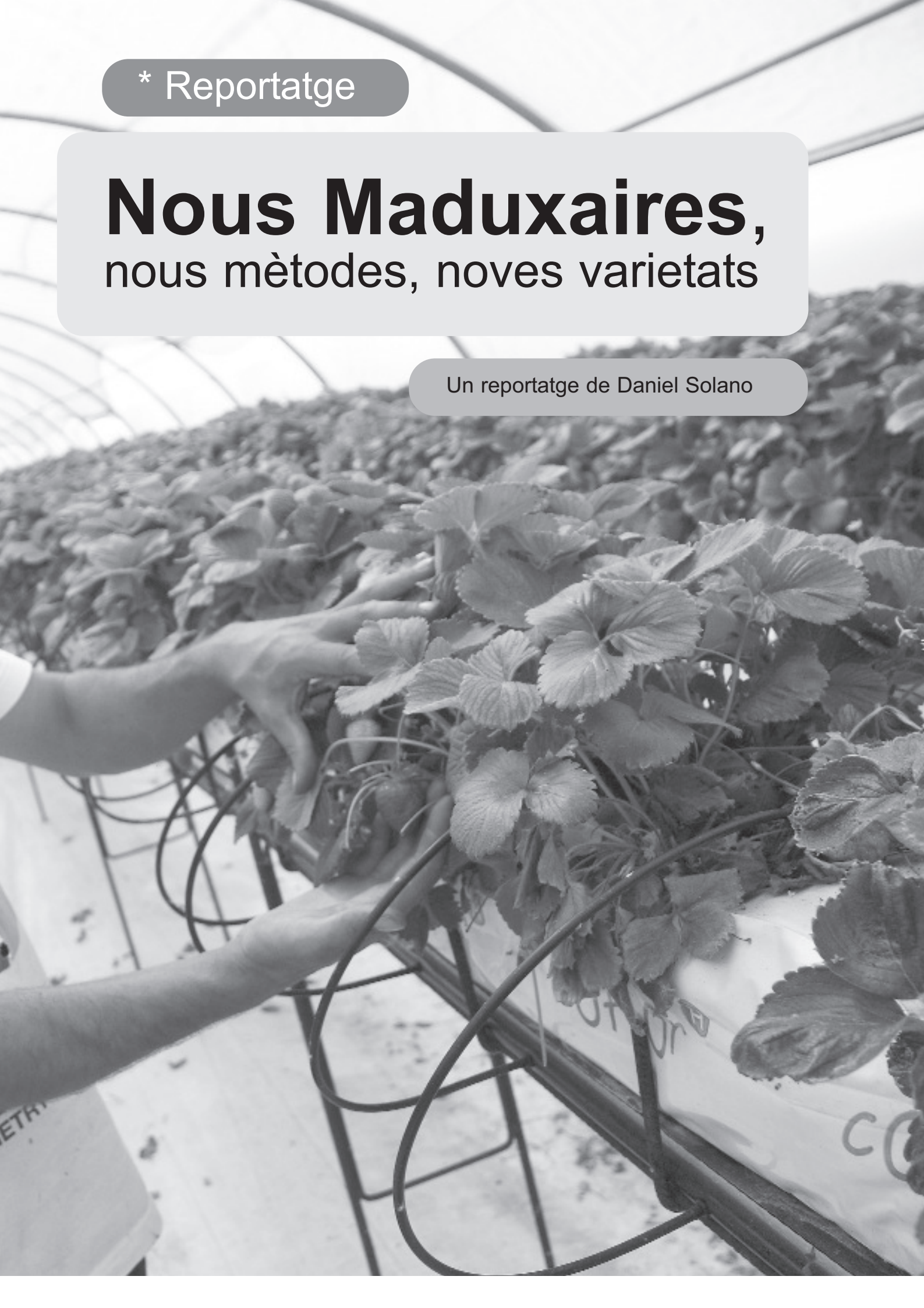
'La del patí de vela és una classe singular, perquè és nostra, són fabricats a Catalunya'

* Reportatge

Nous Maduxaires, nous mètodes, noves varietats

Un reportatge de Daniel Solano

Entrevista a **Joan Borrell Aguilera**, maduixaire.

‘La terra de la Vallalta és el millor sòl que pot necessitar la maduixa’

Descendent de tres generacions de maduixaires, Joan Borrell Aguilera segueix conreant la maduixa aplicant-hi les noves tecnologies i desenvolupant varietats més saboroses tot respectant el medi ambient. Malgrat que publica les seves recerques a www.maduxes.cat, hem volgut que ens expliqués de primera mà com és la vida del maduixaire modern.

- La gent sap que la maduixa de Sant Pol és més bona que la que prové d'Andalusia.

Sí, la gent ho sap, però la producció igualment ha anat minvant perquè fins ara es guanyava poc. A més, aquesta caiguda en el preu, ha fet que es comencés a treballar d'altres maneres i no es cuidés tant el producte com abans.

Molts dels marroquins que havien estat treballadors, ara ja estan en edat de jubilació o prejubilació. I no hi ha relleu. I el que hi pugui haver és d'una manera de fer molt diferent i en alguns casos s'ha perdut la qualitat que permetia dir que la maduixa que es feia a la Vallalta era d'una qualitat especial.

- Quin és el secret de la qualitat de la maduixa de Sant Pol? És la llavor, és la terra...?

La terra de la Vallalta és el millor sòl que li pot anar a

la maduixa. Pel tipus d'arrel fina que té, amb aquest sauló creix perfecta. Si fos una terra més argilosa li costaria molt i mai s'hagués fet maduixa.

- També les llavors utilitzades són importants, oi?

Bé, aquí a Sant Pol es va fer molt famosa fa uns anys la varietat del 'pájaro'. Però les varietats tenen uns anys de vida. No et pots especialitzar en una varietat perquè de vegades deixen de valorar-se o perden qualitat.

- Hi ha altres varietats bones?

Al món hi ha més de mil varietats diferents de maduixes i totes diferents. El que ha de fer el productor és conèixer les que el mercat demana a cada moment i escollir quines són les més idònies per conrear. A Huelva, per exemple, prefereixen una varietat que surti ben aviat, cap al gener, perquè així

Fotografies: **Pito Estol**

enganxen preus molt alts, perquè encara n'hi ha poca. Però el fet que vingui tan aviat, fa que siguin maduixes amb menys sabor. A part, les de Huelva sempre seran diferents a les nostres pel fet del transport. Ells no produeixen pel mercat local, sinó que ho exporten tot a Mercabarna, Mercamadrid, Londres, Alemanya, etc.

- La clau per aconseguir recuperar aquest conreu no seria apostar per la qualitat?

Sí, però llavors has de fer la venda directa tu, perquè sinó, entres en la distribució massiva a preus de mercat. El pagès del Maresme està a la vinya de sol a sol, preocupant-se del camp i no pas de la distribució o la venda. I llavors, no pot estar controlant la valoració que es fa de la seva producció.

- Tothom ho diu que la maduixa de Huelva és diferent de la nostra.

Jo he estat allí, amb productors, i veus com recullen quan el fruit encara és molt verd. Però és que ells compten tots els dies que aquella fruita passarà viatjant fins que no arribi al consumidor final. I com que la maduixa és un fruit que si la talles quan és verda, el sucre no li puja... És a dir, no passa com amb altres fruites, com la poma o la pera, que les cullen verdes però amb cambres poden continuar la seva maduració i la pujada de sucre. Amb la maduixa això no succeeix. Llavors, aquestes maduixes, quan arriben al consumidor han perdut tot el gust. I aquest és el nostre avantatge. El conreu de proximitat permet que el pagès pugui recollir el fruit al matí i al migdia ja sigui a taula del consumidor i les pugui consumir durant els tres dies que li aguanta aquesta maduixa collida vermella.

‘El conreu de proximitat permet que el pagès pugui recollir el fruit al matí i al migdia ja sigui a taula del consumidor i les pugui consumir durant els tres dies que li aguanta aquesta maduixa collida vermella.’

- I tot i així s'estan quedant tot el mercat.

És una qüestió de diners. De la mà d'obra per fer la feina. De la mecanització que han fet a Huelva. Dels camps de 6 o 7 hectàrees que treballen. És impossible competir d'aquesta manera. Els pagesos de la Vallalta, quan portem la maduixa a vendre, trobem que ens la valoren a preu de mercat i hem de competir amb els trailers de fruita provinents del sud. Amb aquests preus, als pagesos d'aquí, que han d'emprar molta mà d'obra, no els surten els números. I això explica la davallada de producció dels 90 cap als nostres dies.

- No creus que molta gent desconeix aquests detalls tan importants sobre a qualitat de la maduixa?

Sí, la veritat. Als anys 80 hi havia certa cultura de la maduixa que s'ha anat perdent. Ara hi ha feina a fer. Jo a la meua web penjo informació per tal que la gent conegui les varietats que hi ha. Però la realitat és que hi ha molt per explorar malgrat les dificultats per trobar les varietats. Hi ha un parell de distribuïdors a l'estat que tenen les varietats que es comercialitzen i si en vols trobar de diferents, has d'anar a cercar-les. Per exemple, jo ara estic treballant una varietat francesa. Per poder aconseguir-la vaig haver de contactar amb maduixaires francesos i quedar a Perpinyà.

- És una feina d'investigador.

Completament. Però després, si la proves i trobes diferents gustos i sabors que aquí encara no es coneixen, també contribueixes a millorar la qualitat.

- Pel teu gust, quina és la millor varietat de maduixa de les que es conreen a la Vallalta?

La que s'ha fet sempre aquí és la provinent de Califòrnia. El que coneixem com a maduixot. I entre aquestes jo treballo molt la varietat que va venir després de 'la pájaro', que és 'la gaviota', una maduixa de primavera. És la més dolça que es pot trobar per aquí. Però a la meua dona, per exemple, li agrada més una altra varietat que també conreo i que té un punt d'acidesa. Sobre sabors i gustos no es pot dir res. I en aquest sentit, no es pot dir mai

que una varietat és la millor. Depèn del paladar de cada persona. Per exemple, les maduixes que he importat de França deriven de la maduixa de bosc, aquella tan petita. I la textura i el volum és diferent. És molt més melosa i més petita. El mercat català no està acostumat a la maduixa petita, però la gent, quan la prova, se sorprèn.

- Els restaurants de luxe no us demanen maduixa de qualitat?

Sí. Tinc algun contacte amb algun restaurant que ja em venen a cercar aquestes noves varietats que he importat perquè són molt interessants pel paladar. Però de moment és una producció petita, perquè al principi no pots arriscar-te a fer-ne un volum molt gran. S'ha d'anar a poc a poc.

- Fa uns anys, els periodistes de l'ENS vàrem parlar amb alguns maduixeres i ens van pintar un panorama ben negre pel sector. Com està ara la cosa?

Recordo aquesta entrevista, perquè la vaig llegir i em va entristir molt perquè a casa sempre hem viscut de la maduixa. Jo llavors no hi treballava, tenia una altra feina. I malgrat que tenia clar que algun dia hi tornaria, no m'acabava de decidir. Però fa dos anys, el meu pare es va jubilar i vaig pensar que havia arribat el moment. Tanmateix, abans de començar vaig estar un any recopilant informació i analitzant com anava el sector de la maduixa a les diverses parts on es conrea. Vaig viatjar a França, a Huelva, a Bèlgica i vaig esbrinar com s'ho feien.

- I què vas descobrir?

Doncs que per exemple, tothom acabava apostant per la 'hidroponia', amb sacs de cultiu amb substrat orgànic, amb fibra de coco. I això és així pel desgast de la terra, que també és un problema que afecta els camps de la Vallalta. Alguns terrenys porten més de seixanta anys produint maduixa un any rere l'altre. I fa un temps s'utilitzaven desinfectants molt potents, que assecaven molt la terra. Ara aquests desinfectants ja s'han prohibit, però hi ha un fong, que per la maduixa és letal, i que si t'infecta el conreu costa molt de treure.

'La maduixa que s'ha fet sempre a Sant Pol prové de Califòrnia. El que coneixem com a 'maduixot', la varietat del pájaro. Però jo treballo també la varietat que va venir després, que és 'la gaviota', una maduixa de primavera. És la més dolça que es pot trobar per aquí.'

- Hi ha una varietat de maduixa pròpia de la Vallalta?

No. I això no sé el que costaria fer-ho. Quan hi havia el *boom* de la maduixa, quan la Vallalta tenia molts pagesos que conreaven la maduixa, a Sant Pol es va parlar de la possibilitat aquesta. Però no es van posar d'acord. Uns opinaven que era car, altres que no valia la pena. I al final no es va tirar endavant aquesta idea. I la veritat, si no es va fer aleshores, veig més difícil que ho puguem fer els pocs que quedem actualment. Però no és impossible ni mala idea. De fet, fa poc s'han creat espècies de gerani autòctones i els han posat noms de pobles de la Costa Brava, 'gerani cadaqués', etc... I es venen prou bé, perquè a la gent li agrada comprar coses fetes a casa.

- I apostar per la maduixa biològica?

És una altra opció interessant. En el meu cas, els cultius amb hidroponia no són considerats ecològics, perquè la planta ha d'estar directament al sòl. Però, pel que respecta al combat de plagues segueixo la normativa del cultiu ecològic i funciona molt bé. Aplico depredadors naturals contra les espècies que són perjudicials per la planta. També conreo prop dels cultius plantes que atreuen depredadors contra les plagues. Són recursos molt interessants i nets i que funcionen.

Jo amb tots els maduixaires que parlo, constato que veuen un futur molt difícil. Però jo sóc optimista. O almenys vull ser-ho perquè jo vaig iniciar aquest projecte amb moltes ganes i empena i no vull tancar-me en una visió pessimista. Crec que si mirem l'exemple d'altres països, podem tirar endavant. A França es cultiven la seva pròpia maduixa, i després la consumeixen. És a dir, els francesos compren maduixa francesa i no pas la maduixa que ve de fora. I això que és més petita i que la venen a uns preus alts. Però aquesta aposta pel producte de casa els permet mantenir el conreu i gaudir d'una fruita de proximitat molt gustosa.

- Caldria fer una campanya als mitjans per promocionar els productes del país.

Sí. Quan anem de fires per Catalunya, ens adonem que les maduixes de Sant Pol són molt conegudes i apreciades arreu del país. I la gent ens pregunta com poden aconseguir-les. És a dir, que la demanda hi és i està disposada a pagar una mica més per un producte de qualitat. Però la producció és petita. I això passa amb la maduixa, amb el pèsol, amb les cireres, amb l'avellana... La gent sap que els productes de la terra són molt bons i els agradaria poder comprar-los però de vegades no és possible perquè les produccions són limitades.

'Crec que si mirem l'exemple d'altres països, podem tirar endavant. A França es cultiven la seva pròpia maduixa, i després la consumeixen. És a dir, els francesos compren maduixa francesa i no pas la maduixa que ve de fora'

*Escola Sant Pau

Les nostres accions donen resultat!

Amb l'estalvi energètic, tothom hi guanya!

La base del 50/50 és que el 50% de l'estalvi econòmic aconseguit fruit de les mesures d'eficiència energètica empreses pels alumnes sigui retornat a les escoles en forma de transferència econòmica.

L'altre 50% seria un estalvi net de les factures de l'ens que les paga. El resultat és que tothom hi guanya, **l'escola en majors possibilitats** d'actuació, **l'Ajuntament en forma de menors despeses** en energia i **la societat en conjunt degut a la disminució dels impactes ambientals** derivats de l'estalvi assolit.

Hem estalviat:

Consum 2010	Consum	€uros
Electricitat	53.534,00	11.421,55
Gas Natural	174.951,00	8.881,40

Estalvi		CO ₂	Euros
Electricitat	-1.501,00	-271,68	-320,24
Gas Natural	-92,12	-18.608,02	-4676,42
Estalvi total		18.879,70	4356,18
Import pel centre			2178,09€

Enhorabona als nois i noies de SISÈ per la feina feta, gràcies a tothom, hem aconseguit estalviar energia, evitar emissions de CO₂ i guanyar 2178,09 .

*entrevista

Marc Roig

Atleta santpolenc. Primer català classificat a la darrera Marató de Barcelona.

'Poc a poc a Sant Pol també creix l'afició a l'atletisme'

- Quines han estat les teves darreres fites? Perquè ara ja han passat anys de la primera entrevista que et varem fer a l'Ens.

Quan vàrem parlar per primera vegada jo encara era 'cadet' i ara ja soc 'sènior' i he anat passant per totes les categories amb més o menys èxit fins arribar a ser internacional algunes vegades. I actualment, en aquesta categoria, m'he anat especialitzant en les curses de fons, sobretot de mitja marató i marató.

- Un dels teus darrers èxits esportius més celebrats ha estat la teva bona marca aconseguida a la Marató de Barcelona.

Sí. De fet, he fet bons registres tant en la marató d'aquest any com en la de l'any passat. Aquest any vaig quedar el vuitè.

- Però vas ser el primer català i el primer espanyol classificat.

Sí. I l'any passat també.

- Qui tenies pel davant, els atletes africans?

Sí, a la Marató de Barcelona vaig tenir els atletes

africans, però en altres maratons també he tingut al davant atletes espanyols que fan millors registres que jo i que no han vingut a la de Barcelona.

- A nivell estatal, en quina posició relativa estaries respecte a els altres atletes?

Be, això és mot relatiu, però després del resultat de la darrera Marató de Barcelona, dintre del rànquing d'aquesta temporada, estic en cinquena posició del total espanyol. Però aquestes dades són una mica enganyoses perquè hi ha gent que no ha corregut aquesta temporada. A més, les maratons són una mica punyeteres. No són curses que facis cada setmana. Si una no et surt bé, ja no en fas una altra fins un mes després, i això fa variar les dades.

- Però en tot cas estàs entre els deu millors atletes de l'estat.

Sí, això és veritat.

- Tenint en compte que Catalunya i Espanya són països d'esportistes, això és una bona fita.

Sí, està prou be.

'Les maratons són una mica punyeteres. No són curses que facis cada setmana. Si una no et surt bé, ja no en fas una altra fins un mes després'

- L'atletisme català té un bon nivell en el context esportiu europeu?

Depèn de l'especialitat. En el cas de l'atletisme de Marató no és tant bo.

- Marc, malgrat que la teva carrera esportiva et duu a molts llocs diversos, tu segueixes vivint a Sant Pol.

Sí, així és.

- A tu, l'atletisme ja et ve de família.

Sí. La meva mare ja és corredora. El meu germà també.

- I on entrenes?

A Canet.

- Et prepares en algun club d'atletisme de Canet?

No. El meu club d'atletisme és de Mataró. Però jo m'entreno a Canet amb un grup d'atletes.

- I per on practiqueu?

A les pistes d'atletisme que hi ha a Canet. Allí entrenem els dimarts i els dijous. I altres dies fem rutes diferents per fora, pels rials de Canet o pel passeig. I els cap de setmana, a l'hivern a córrer per la platja o pugem fins la creu.

- Fas també atletisme de muntanya?

A veure, l'atletisme federat es divideix en tres grans grups: muntanya, pista i asfalt. Jo estic especialitzat en l'atletisme d'asfalt. Muntanya és una altra cosa. Són estils que s'assemblen però que al mateix temps són molt diferents. Jo, de les tres especialitats, la de cros és la que menys faig. Normalment em centro en l'asfalt i, de tant en tant, faig una mica de pista, tot i que no és el meu fort.

- Quina és la fita que t'agradaria aconseguir a partir d'ara?

Home. El que més m'agradaria és guanyar una bona marató.

- Una marató internacional?

Posats a triar, quan més important sigui la marató, millor. Guanyar la marató de Nova York, Londres, Berlín, Boston... Però no sé si mai podré aconseguir una cosa així.

- Corres una cursa oficial cada cap de setmana?

No. El que fem és planificar els objectius. I vas afegint curses a mida que vas superant aquests objectius.

- L'atletisme dóna per viure?

Depèn del nivell que tinguis i depèn del nivell de vida

'Jo estic especialitzat en l'atletisme d'asfalt. Muntanya és una altra cosa. Són estils que s'assemblen però que al mateix temps són molt diferents'

que vulguis portar. A mi, de moment, em dona per viure bé. I a més ho combino amb la meua feina a mitja jornada de fisioterapeuta. L'avantatge que tenim és que aquest és un esport molt individual i planifiques molt els teus entrenaments i el teu ritme adaptant-los al que et convé. I pots decidir fins a quin punt de professionalitat li vols donar al tema.

- Quin és el teu rècord personal?

En aquest moments, en marató, la meua marca són dues hores, divuit, zero vuit.

- Ja comences a sortir en alguns mitjans. Últimament t'hem vist en diaris i revistes.

Sí, però depèn de quines curses corres. Per desgràcia, els diaris regionals o comarcals fan poc cas de l'esport local. A més, els periodistes no donen gaire espai als esports com l'atletisme. Dedicuen moltes pàgines al futbol, al Barça, a l'Espanyol, i s'obliden dels esportistes d'altres especialitats. Això en altres llocs no passa perquè els esports minoritaris, si són importants per a la comarca o per a la població, li donen la importància que té.

- Tens raó. Els mitjans prioritzen molt el futbol i s'obliden d'altres esports que tenen molta afició.

I sovint són esports que es troben en un nivell molt alt de competició. Per exemple, a Calella el tenis taula s'està practicant al màxim nivell de l'estat, i en canvi ningú no en parla amb l'atenció i periodicitat

que caldria. I són campions. A Catalunya tenim molt bon planter i molts bons esportistes pel que fa a esports minoritaris i no se'ls dona la rellevància que mereixen i de vegades això els impossibilita poder tirar endavant.

- Sant Pol és un poble d'atletes?

No, en general, no. Però per exemple, la Victòria Sauleda és una corredora molt bona. O en Lluís Tobella. O la Núria Sauleda. Poc a poc va creixent l'afició. El que passa és que l'atletisme viu molt del practicant amateur i, és clar, sovint hi ha altres prioritats a la vida i es deixa de banda l'esport. A més, molta gent té horaris laborals bastant difícils de combinar amb els entrenaments.

- Escolta, seria interessant aprofitar la teua experiència per crear una escola o club d'atletisme a Sant Pol amb suport de les institucions?

Bé, jo crec que aquesta no seria una bona estratègia. Crec que el millor seria que els ajuntaments veïns es possessin d'acord i cadascun apostés per especialitzar-se en algun esport. Per exemple, si Canet ja té unes bones instal·lacions i escola d'atletisme, igual que Calella, seria millor que l'ajuntament de Sant Pol hi col·laborés. I a canvi, per exemple, l'administració de Canet donés suport a una especialitat de Sant Pol, com per exemple el bàdminton, o el que fos. El mateix podria passar amb Calella i el tenis taula.

Fotografies: **Pito Estol**

Herbes

PRODUCTES NATURALS I BIOLÒGICS

C/ Consolat de Mar, 53
08395 - Sant Pol de Mar
T. 93 760 20 85

C/ Roig i Jalpí, 2
08397 - Pineda de Mar
T. 93 762 37 50

Av. Mediterrani, 37
08397 - Pineda de Mar - Poblenou
T. 93 766 27 35

info@herbesmaresme.com
www.herbesmaresme.com

FUSTERIA GARBÍ S.L.

Aleix Lluveras

Tel. 93 762 47 63 - 616 036 417
Fax 760 08 59

Gemma Colomer Munrabà

PODÒLOGA

Col. núm. 954

Tel. 93 760 34 40

(hores convingudes)

c/ Roger de Flor, 13
08395 Sant Pol de Mar

FUSTERIA-EBENISTERIA
Josep M^a. Puigvert

C/ Bonavista nº29
(08395) Sant Pol de Mar

Tel. i Fax (93) 760 02 57
Mòbil 647 535 000

Manel

Ramírez

Taller Mecànic

Verge de Montserrat, 30-34 B
08395 SANT POL DE MAR (Barcelona) Tel./Fax 93 760 01 34

PINTURA I DECORACIÓ
PINTURA I DECORACIÓ

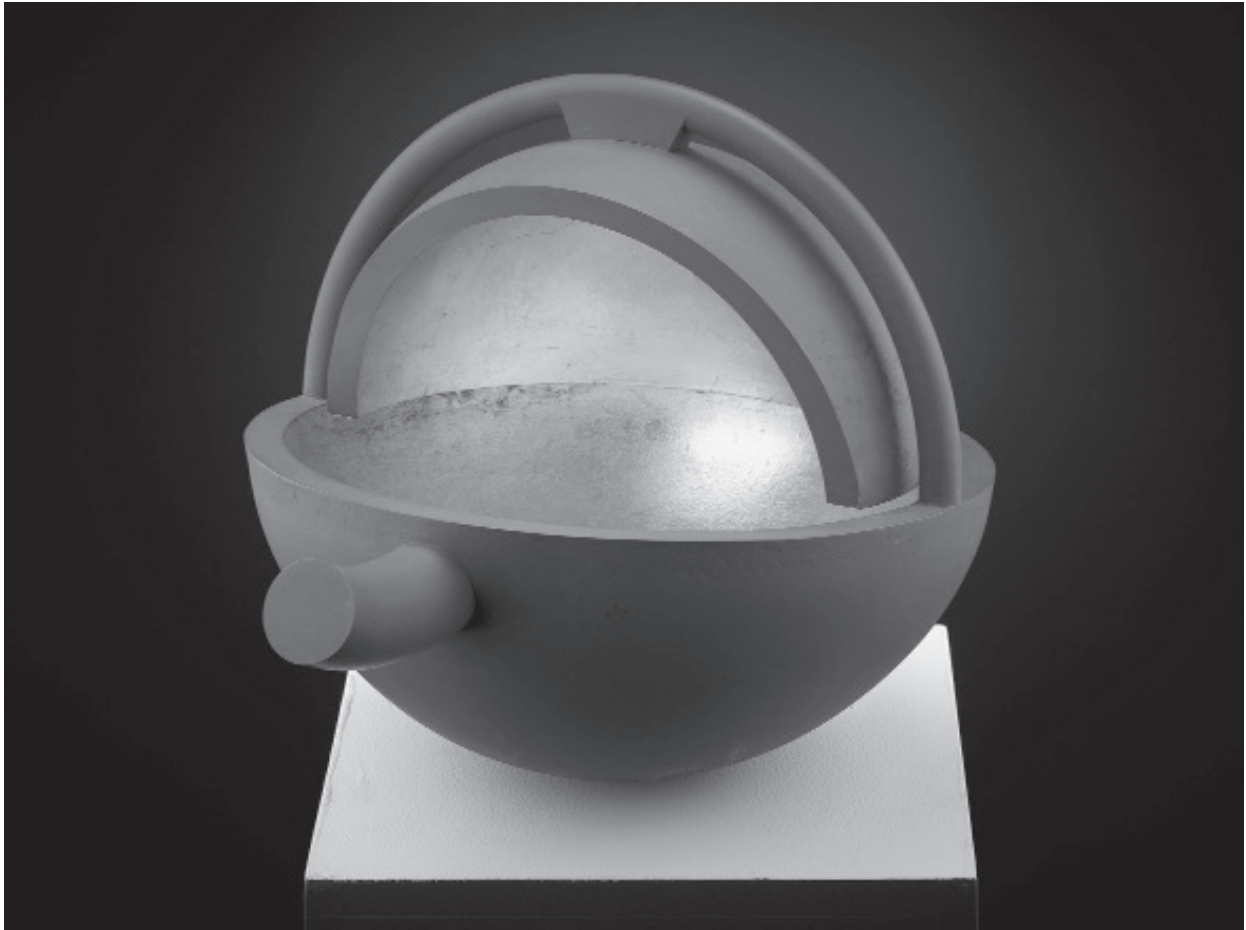
Joan Vives Carreras

C/ Roger de Flor, 21 · Zon 1a - A
Tel. 93 760 23 56 / 686 720 868
Sant Pol de Mar

rosabel

Pujada St Pau, 1
T/F 937 601 416
rriidom@hotmail.com

08395 Sant Pol de Mar
BCN
www.rosabelsanlpol.com

Fotografies: **Pito Estol**

"Memòria i visió"

de Pere Casanovas

El Museu de Pintura de Sant Pol ha acollit del 9 d'abril al 10 de juliol l'exposició "Memòria i visió", una mostra d'escultures de Pere Casanovas. Els Amics de les Arts ens fan cinc cèntims sobre l'autor i la seva obra.

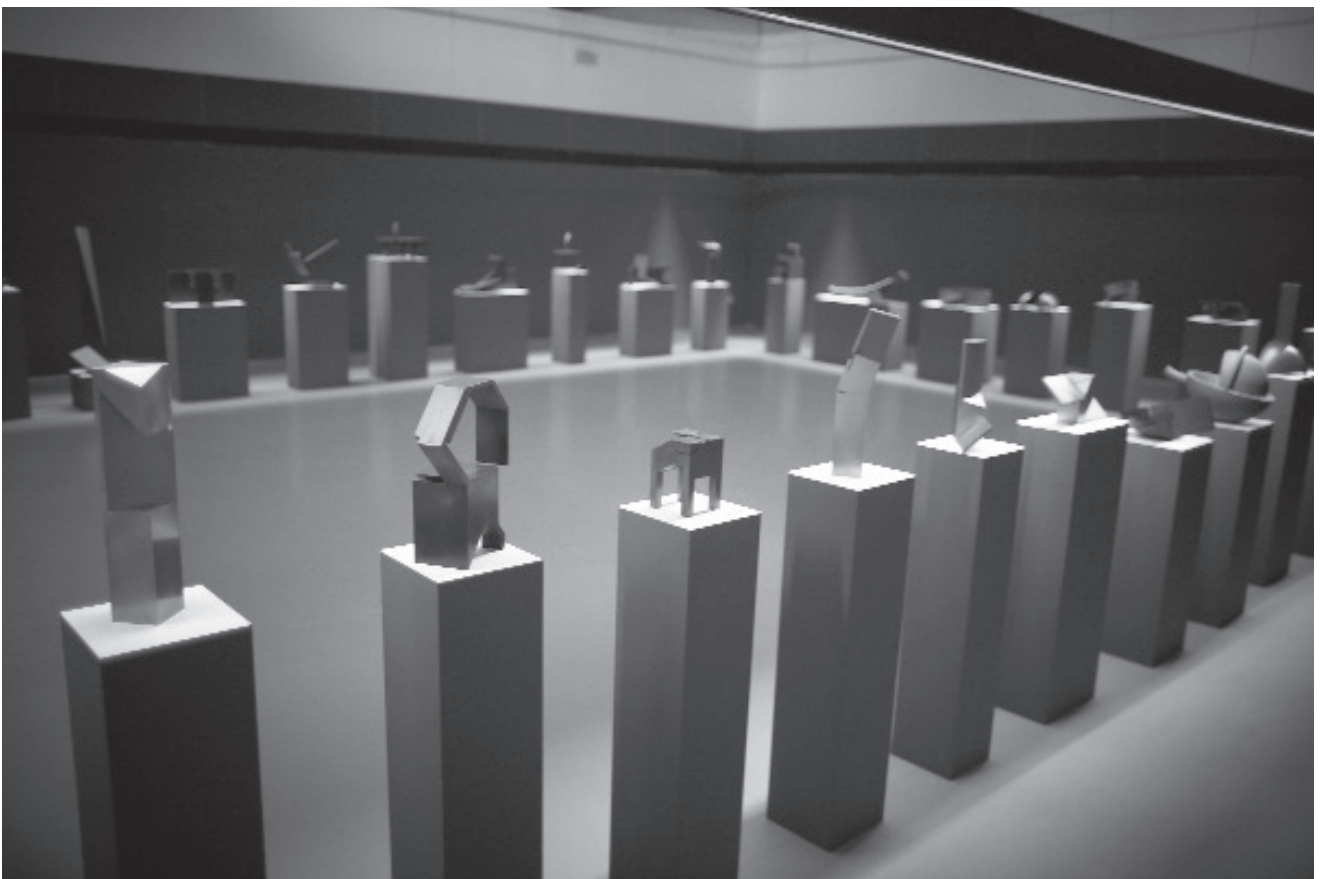
Amics de les Arts

El taller d'en Pere Casanovas és en una nau industrial del Pla d'en Boet, Mataró. Té una porta prou gran com per poder fer-ne sortir escultures de qualsevol mida. Si són molt grans, com la que està fent ara d'Antoni Llena per al monument als Castellans, les escultures han de sortir per peces, no fos cas que repetissin la història dels capgrossos.

La nau està partida en tres espais. El primer és un espai clar, diàfan. Allí hi té les escultures a punt de transport, o les que vol ensenyar, o les maquetes. El segon és el taller. Aquí hi ha la maquinària, els soldadors, aquí és on es dona la forma i l'acabat a les escultures. Hi feineja una dotzena de treballadors, un equip tan bo que converteix aquest taller, com diu Antoni Llena (ARA, 31 de maig de 2011), en un valor cultural per si mateix. Al final de tot hi ha el despatx d'en Pere.

És ample, endreçat i funcional, però capaç d'evocar, en les obres penjades a les parets, en els objectes de l'escriptori, sense fer ostentació de res, la història d'en Pere i de la seva empresa. Llena, Tàpies, Palazuelo, Perejaume, Oteiza, tants altres hi han dut els seus projectes, i allí han estat realitzats. Com també assenyala Antoni Llena al mateix article, moltes de les escultures que veiem d'aquests artistes serien, sense en Pere Casanovas, diferents. També la seva pròpia obra forma part d'aquest taller. De fet, es faria fins i tot estrany pensar en aquest taller sense una ànima com és aquesta seva escultura.

'El taller d'en Pere Casanovas té una porta prou gran com per poder fer-ne sortir escultures de qualsevol mida. Si són molt grans, com la que està fent per al monument als Castellans, les escultures han de sortir per peces, no fos cas que repetissin la història dels capgrossos'

Els primers contactes d'en Pere amb el món de l'art, als anys 70, varen ser per la pintura. Amb altres amics de Mataró s'hi dedicava amb ànim trencador, en sintonia amb els postulats més conceptuals. Aviat però va tornar cap a l'escultura i el treball del ferro, que va agafar a les seves mans, des de l'inici, una forma compacta i plena que no ha deixat encara, com si ens digués un gust pel pes i per la sensació física, i que ha anat fent-se expressió d'una vida d'artista, lentament, peça a peça, cadascuna de les escultures amb una clara voluntat de ser cosa acabada.

Sobta per això mateix que quan se li demana per si treballa a partir de dibuixos o maquetes, respongui amb tanta seguretat que no, que cap de les seves escultures neix d'un dibuix o d'una maqueta, que les elabora sense marge per rectificar, que treballa a partir de la visió, que espera que la memòria lentament assimilada es projecti en un resultat final, cap endavant i esdevingui aquesta nova forma.

Finalment cal dir que a pesar de la seva qualitat i el seu interès, aquestes escultures s'han exposat molt poc. Aquesta mostra, que recollia des de les primeres obres fins les darreres, ha estat una bona ocasió per conèixer-la.

‘Cap de les seves escultures neix d'un dibuix o d'una maqueta, que les elabora sense marge per rectificar, que treballa a partir de la visió, que espera que la memòria lentament assimilada es projecti en un resultat final, cap endavant i esdevingui aquesta nova forma’

*reportatge

Jazz Galet Club

El Festival de Jazz de Sant Pol de Mar
continua fidel als seus orígens

Una entrevista de Daniel Solano amb fotografies de Pito Estol

El veterà Festival de Jazz de Sant Pol segueix el seu camí i un any més ens ha acompanyat amb la seva bona música. I ja en van una pila. Es el segon més antic de Catalunya i segueix fidel als seus orígens. Hem volgut parlar amb en Lluís Tobella de la Peña Xíndries per saber una miqueta més de la seva història i del que comporta la seva organització.

Entrevista a en **Lluís Tobella**, president de la Penya Xíndries, entitat organitzadora del Festival de Jazz de Sant Pol de Mar.

'Pel Festival de Jazz de Sant Pol van arribar a passar totes les figures del jazz català, que en aquells moments vivia un moment molt especial'

- Quan es va fer càrrec la penya Xíndries del Festival de Jazz de Sant Pol?

Nosaltres vàrem agafar el testimoni del Jazz Galet Club, i més concretament d'en Jordi Fàbregas, en Jordi Carrasco i en Toni Sardi. Aquesta és l'edició número 36, que es diu ràpid, però que són una pila d'anys.

- I com era el festival en els seus inicis?

Doncs en un principi perdiem bastants calers, la veritat. Però hem anat filant mes prim, intentant no baixar la qualitat i actualment quasi ja s'autofinança. Però és important reconèixer la feina que van fer els pioners, els que van iniciar el festival i també els que

han anat agafant el relleu i han anat mantenint el nom del Jazz Galet Club i el del Festival de Jazz de Sant Pol.

- Ha canviat molt el festival des dels seus inicis?

I tant! No té comparació. El festival dels nostres dies és molt diferent del d'altres èpoques. Per exemple, quan ho portava en Jordi Carrasco, que era un fenomen del jazz, ens va aconseguir grups boníssims, gràcies als seus contactes. La Locomotora Negra, per exemple, que és un grup de referència del jazz de casa nostra i molt estimat pels santpolencs, i que ara acaba de celebrar el seu 40è aniversari. Penseu que els primers vint-i-cinc anys d'aquesta banda van venir cada any a Sant Pol. I també era habitual comptar amb la Vella Dixieland, una altra gran banda de jazz catalana de referència.

‘Al principi perdíem bastants calers amb el Festival, però hem anat filant mes prim, intentant no baixar la qualitat, i actualment quasi ja s'autofinança’

L'Oriol Bordas també va muntar el seu grup i venia un any sí i un any no. I en Tete Montoliu. Imagineu-vos.

- Quin luxe!

És que van arribar a passar totes les figures del jazz català, que en aquells moments vivia un moment molt especial. Però això va ser gràcies a la influència d'en Jordi Carrasco. Era el moment en que es feien alguns concerts al Cafè del Centre, que és un lloc amb una atmosfera molt especial per aquest tipus de concerts. Eren temps de vaques grasses i ens podíem permetre fer concerts sense cobrar. Ara en

canvi, hem de filar molt més prim i cal programar en espais on puguem posar una taquilla per cobrir despeses.

- És el segon festival més antic de Catalunya.

Sí senyor. El de Sant Pol va ser el segon festival de Jazz del país. El primer va ser el de Barcelona.

- I com és el públic de Sant Pol ?

És un públic molt acostumat a un determinat tipus de jazz. Quan va començar el Jazz Galet Club es van portar molts grups de jazz clàssic. I d'alguna manera,

amb el pas dels anys, això ha provocat certa preferència i acceptació entre els santpolencs per aquest tipus de jazz.

- El jazz clàssic sempre té molt bona acollida.

Sí. De totes maneres, amb el temps això pot anar canviant, perquè nosaltres ja anem portant grups que fan estils diversos de jazz. Però es un canvi molt lent.

- Mai heu pensat en fer monogràfics i dedicar un any a cada estil de jazz?

Sí. Això ja es va fer durant un temps, però no va acabar de funcionar. Perquè aquesta proposta hagués tirat endavant, l'Escola de Música s'hi hauria d'haver involucrat més i no va poder ser.

- Les administracions podrien haver apostat més pel festival, tenint en compte que és el segon més antic de Catalunya?

Home, ja ens agradaria que el Festival pogués

recuperar d'estatus que tenia abans. Però tampoc volem que el festival sigui una despesa excessiva pel poble. En un primer moment vàrem acceptar uns pressupostos i ens hem anat cenyint a aquestes quantitats. Penseu que el festival també va viure una època de relaxació pressupostària i va caldre recuperar-se si no volíem anar en orris. Ara, en canvi, la cosa està cenyida, però és solvent. L'any passat, per exemple, vàrem entrar dintre del pressupost del circuit que feia la Diputació i això va permetre que vingués la Vella Dixieland, perquè aquest arranjament entre Diputació i Ajuntament ho va fer possible.

- A nivell econòmic, ara amb la crisi, deu ser més difícil tirar endavant el festival.

Sí. Amb l'aportació de l'ajuntament tenim per pagar un dels quatre concerts. La resta ens els financem nosaltres amb recursos diversos. Ara bé, també som conscients que s'ha de retallar i que cal estalviar. I aquest any hem estalviat despeses. Però en general, ara costa molt tirar coses endavant. La Penya Xíndries organitza molts esdeveniments

culturals del poble i la veritat és que és difícil fer els comptes per tal que siguin sostenibles. Per exemple, tenim el concurs de composició d'havaneres que és únic al país i que disposa d'un marc excepcional a la plaça de La Punta. I tot i així és difícil de tirar-ho endavant.

- Enguany les dates del festival han variat.

Aquest any ja teníem tancat el calendari però ens vam adonar que coincidia amb el partit del Barça de la final de Champions i ho varem haver d'endarrerir. També hem hagut de comprimir una mica el calendari i concentrar-ho tot en un cap de setmana.

- Quin moment recordes especialment de tots aquests anys de Festival de Jazz?

Hi ha hagut moltes anècdotes. Recordo una vegada que va venir una big band i tocava als quatre cantons i va caure un xàfec i varem haver d'anar tots a dintre del local i varem perdre els diners perquè no teníem una assegurança. O una altra vegada que va venir a tocar l'Ignasi Terraza i varem preparar un piano, però es veu que ningú no el va poder afinar i al final va haver de tocar amb una pianola elèctrica per sortir del pas. En fi, són errades que ens han fet aprendre molt.

‘Tampoc volem que el festival sigui una despesa excessiva pel poble. En un primer moment varem acceptar uns pressupostos i ens hem anat cenyint a aquestes quantitats’

Multimarca Automoció TALLER TOBELLA

Josep Maria Tobella Rubert
josepm.tobella@gmail.com

Ctra. Nacional II, 5 - 08395 SANT POL DE MAR
Tel. 93 760 04 17 - Fax 93 760 01 84

BUFET FAIDELLA, ADVOCATS

MARIA ROSA FAIDELLA I MOLLÓ
M. EULÀLIA PUJOL I FAIDELLA
ALBERT ALABALL I MARTÍ

PROVENÇA, 273 - 5è 2ª
08008 BARCELONA
TELS. 93 215 32 22
93 215 33 12
FAX 93 487 23 59

NOU, 17
08395 SANT POL DE MAR
TEL. 93 760 30 36
FAX 93 760 30 29

FUSTERIA I EBENISTERIA

_____A
_____N
_____E
_____M S.C.P.

c/ Havana, 47 08395 Sant Pol de Mar
Mòbil 610 25 31 81 -Tel. Taller 93 760 02 21
Tel. Particular: 93 769 18 17

Carrer Havana, 2
Tel. 93 760 09 04
SANT POL DE MAR

Peix fresc, diàriament d'Arenys

RAFEL PERA

PINTURA I DECORACIÓ

REVESTIMENT DE FAÇANES
INTERIOR I EXTERIOR
LACATS I ENVERNISSATS

Mòbil-607 352 462

C/ Riera Vaquer, 23 local
SANT POL DE MAR
rafelpera@gmail.com

VIDRIERIA SANT POL, S.L.

*Alumini en general
*Vidres i miralles
*Mampares de bany
*Sostres d'alumini i PVC
*Portes i finestres de PVC

Plaça Anselm Clavé, 7
Tel i Fax 93 760 06 93
08395 Sant Pol de Mar

ENS DIGITAL

C/ Nou Santpolenc / Edició 2.0

[Inici](#) [Equip](#) [Contacte](#) [Twitter](#) [Facebook](#)

- Ens Digital <http://ensdigital.info>
- Facebook <http://ca-es.facebook.com/people/Nou-Santpolenc/100002249624076>
- Twitter <http://twitter.com/ensdigital>

La santpolenca **Melissa Heredia** guanya dues medalles als **Special Olympics 2011**

Melissa Heredia Stewart ha deixat el nom de Sant Pol ben amunt, després que hagi obtingut dues medalles d'or i bronze als Jocs Mundials d'Estiu Special Olympics 2011, que s'han celebrat a Atenes a finals de juny. L'amazona santpolenca va guanyar l'or en Doma Clàssica i el bronze en Equitació Anglesa.

La Melissa, afectada de Síndrome de Down i de 23 anys, ha estat una de les tres atletes de tot el país que ha estat seleccionada per formar part de l'equip d'equitació espanyol en aquests jocs, i l'única que ha participat en el Nivell A (pas, trot i galop). La seva experiència als jocs d'estiu s'ha pogut seguir a través de www.melissaherediastewart.com, el seu propi blog on ha deixat constància del dia a dia i on totes aquelles persones que ho desitgin poden felicitar-la.

‘Melissa Heredia Stewart ha obtingut l'or en Doma Clàssica i bronze en Equitació Anglesa’

La Melissa es va iniciar en el món de la hípica quan tenia 12 anys. El seu mèrit radica en què començar com qualsevol altre noi o noia de la seva edat que es plantejava aprendre a muntar a cavall. És a dir, no va ser de la mà de la hipoteràpia o d'alguna altra tècnica, sinó que ho va fer fent classes de forma regular sense tenir en compte les seves característiques.

La destresa, interès, talent i facilitat de la Melissa amb els cavalls li varen permetre anar adquirint tècnica i formar-se com amazona, el que li ha suposat arribar a fer carrera en el món de l'equitació. El perfecte binomi que actualment forma amb els seus dos cavalls Torrente i Nioto, i els anys d'intens entrenament i dedicació, li han permès acumular títols i premis que culminen amb la seva participació en aquests Jocs Special Olympics d'Atenes, on ha obtingut dues medalles. La seva entrenadora personal és l'amazona Marta Rodríguez Agullo, entrenadora també de l'equip espanyol.

Des de l'any 2003, la Melissa competeix en la modalitat de Doma Clàssica. Ha participat en concursos socials i territorials per persones sense discapacitat i també en proves del campionat d'Espanya per persones amb discapacitat intel·lectual (FEDDI). En tots dos casos, obtenint posicions molt destacades. Per exemple, en les seves darreres participacions en el Campionat d'Espanya FEDDI, ha obtingut un tercer, un quart lloc i dos subcampionats consecutius.

‘El perfecte binomi que actualment forma amb els seus dos cavalls Torrente i Nioto, i els anys d'intens entrenament i dedicació, li han permès acumular títols i premis que culminen amb la seva participació en aquests Jocs Special Olympics d'Atenes’

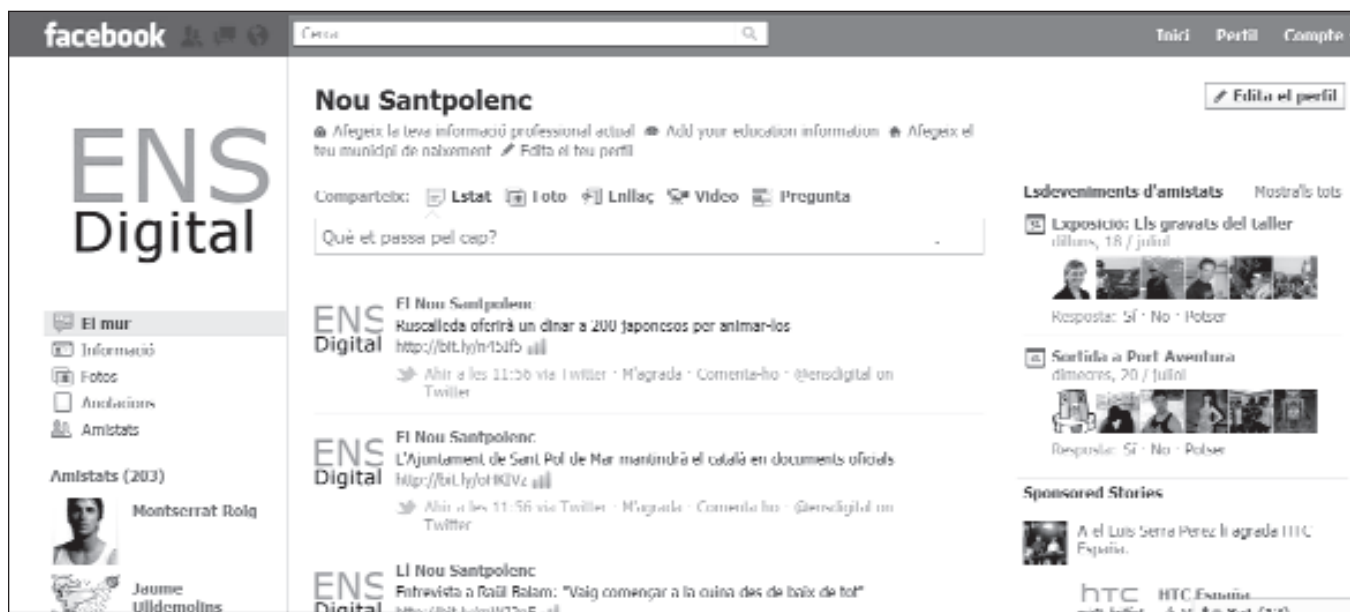
El Nou Santpolenc estrena bloc i inicia la seva etapa 2.0 amb l'Ens Digital

El Nou Santpolenc, en el seu format paper, és una de les revistes municipals més antigues del país. Tanmateix, la irrupció de les noves tecnologies i les xarxes socials han empès la nostra revista al format digital, que d'ara en endavant ja compta amb l'Ens Digital. Volem crear una comunitat santpolenca 2.0 i només ho aconseguirem si tu ens hi ajudes.

- Ens Digital <http://ensdigital.info>
- Facebook <http://ca-es.facebook.com/people/Nou-Santpolenc/100002249624076>
- Twitter <http://twitter.com/ensdigital>

The screenshot shows the website for 'ENS DIGITAL', which is the digital version of 'El Nou Santpolenc' (Edition 2.0). The page features a navigation menu with links for 'Inici', 'Equip', 'Contacte', 'Twitter', and 'Facebook'. The main article is titled 'L'Ajuntament de Sant Pol de Mar mantindrà el català en documents oficials' and is dated '14 DE JULIOL DE 2011'. The article includes a photograph of a meeting and text stating that a court decision (TSJC) has required the town council to use Catalan in its internal regulations and official documentation. A sidebar on the right contains a search bar for 'Cerca a l'ENS', a section for 'Ens Digital' with contact information, and a 'Notícies' section with a small 'ENS' logo.

La motivació de l'equip que durant tots aquests anys ha nodrit la redacció de l'ENS sempre ha estat mantenir una sincera vocació de servei. I en aquest sentit, la revista ha tractat d'acostar-se el màxim possible als lectors santpolencs, que sovint han estat els protagonistes dels nostres reportatges.

Amb l'objectiu de facilitar encara més l'accés de l'actualitat social i cultural del nostre poble a tots els vilatans, hem iniciat una nova aventura 2.0 anomenada 'Ens Digital' (<http://ensdigital.info>), un bloc informatiu que recull totes les notícies socials i culturals aparegudes als mitjans de comunicació sobre Sant Pol de Mar i la seva gent i que també és obert a les vostres col·laboracions.

A més, els que estiguen interessats a compartir i difondre aquestes nostres i vostres experiències amb nosaltres i amb els vostres contactes, podeu afegir els perfils de l'Ens Digital al vostre Facebook o Twitter i establir comunicació directa amb l'ENS.

Us animem a compartir les vostres inquietuds i els vostres comentaris al nostre mur i a fer-nos arribar via mail totes les iniciatives que vulgueu donar a conèixer, sempre i quan tinguin algun punt de contacte amb la nostra vila. L'Ens Digital no serà una comunitat 2.0 sense la vostra col·laboració, donat que l'espai internautic és de naturalesa bidireccional.

Així doncs, us animem a visitar la web de l'Ens Digital i a enviar-nos les vostres fotografies, iniciatives, accions, entrevistes, notícies, reflexions, missatges, cartes, escrits, dibuixos, pintures, poemes, vídeos o cançons... Ah, i gràcies per endavant!

'Us animem a compartir les vostres inquietuds i els vostres comentaris al nostre mur i a fer-nos arribar via mail totes les iniciatives que vulgueu donar a conèixer, sempre i quan tinguin algun punt de contacte amb la nostra vila'

Política

Impliquem-nos!

Política / CiU

Que Sant Pol progressi significa anar endavant per créixer en serveis destinats a les persones, incrementar les infraestructures i a la vegada vetllar per la integritat del nostre entorn i la nostra gent. Ara ha arribat el període estival, on la població del poble creix desmesuradament. Això però, no vol dir perdre la nostra identitat com a poble, sinó tot al contrari, mantenir-la, compartir-la i seguir fent de Sant Pol el poble envejable que ha estat sempre.

Precisament per això, perquè aquests dies som moltes més persones a Sant Pol, cal que recordem que les conductes cíviques són necessàries per conviure amb la qualitat que tots i totes volem i esperem de la nostra vila. El nostre equip de govern insisteix i reitera la seva confiança en les possibilitats de Sant Pol i, sobretot, en el potencial de la seva gent: en els santpolencs i santpolenques de tota la vida que han crescut amb una manera de fer molt pròpia; en les que van arribar fa molts anys i van adoptar amb ganes i il·lusió aquesta identitat; i

també en tots i totes els qui han arribat fa molt poc projectant els seus desitjos de futur perquè l'han escollit i perquè creuen en les possibilitats que els hi ofereix la vila.

Al final tots i totes som santpolencs i volem el millor pel municipi; per això creiem necessari promoure un tipus de conducta més cívica, més respectuosa. Tots volem uns carrers i parcs més nets, unes vies més transitables pels vianants, un poble més segur... Per aquest motiu, des de l'equip de govern us volem demanar la vostra implicació i participació, el vostre compromís col·lectiu per fer front els comportaments minoritaris que evidencien una manca de respecte pel nostre entorn i per la nostra gent.

Compartir és guanyar, i perquè el nostre poble guanyi cal que fem un esforç conjunt per fomentar aquests valors de respecte i sentit comú. L'aportació que tots i totes fem per millorar Sant Pol serà a favor d'una millor convivència.

El meu pare tenia un amic...

Política / Junts per Sant Pol

El meu pare tenia un amic, en Jordi Carrasco, que deia que "el tennis ens fa amics". Jo diria que, més que amics, fa relacions. Mentre he pogut jugar -tinc una lesió al colze que ara mateix m'ho impedeix-, el tennis m'ha permès relacionar-me amb gent amb qui, si no fos perquè ens unia aquesta afició, segurament mai no hauríem parlat, no hauríem pres una cervesa o, fins i tot, no hauríem anat a sopar.

Avui li diria a en Jordi que "la política fa amics"; gent diversa, o molt diversa en alguns casos, es troben hores i hores, al voltant d'una taula, amb una única motivació: explicar als seus veïns que la seva visió de com "conduir" el poble és la bona o millor dit: és la millor; ja que hi han altres grups al voltant d'altres taules, igual o més motivats, que intenten explicar que és la seva la manera més adient de conduir-lo.

Com en el tennis, l'error d'un és l'encert de l'altre. Només que a la pista hi ha una xarxa que evita el dubte de si ha entrat o no ha entrat. A la política no hi ha xarxa i a la política municipal d'un poble petit, com Sant Pol, encara menys. Com deia algú: "tot és molt confús", tots volem el millor, tots estimen molt el poble, tots

tenim raó... Llavors, què ens diferencia?

El problema és que el terme *política* -terme associat exclusivament a l'ésser humà, ja que aquest és l'únic que distingeix entre el bé i el mal; entre el que és just i el que és injust, i altres temes morals- té els avantatges precisament d'ésser un acte humà, però també, i aquest és el problema, intrínsecament humà, o sigui "massa humà", i és per això que la política passa a ser "l'art de fer difícils les coses fàcils", d'alegrar-te de les errades alienes, de posar "pals a les rodes", de no donar idees per no fer bons els altres, de dir no quan vols dir sí, o fins i tot de fer enemics. Sí, sí, no us espanteu...

Adversari, antagònic, hostil, contrari, oposat, rival, són sinònims d'enemic... o és que no hem dit mai *al enemigo*, *ni agua*.

He arribat a la conclusió que només començarem a fer bona la paraula política quan ens comenci a sortir pèl al cos, cua entre les cames o urpes als peus.

Vero Martí

Després d'un mandat mediocre tant a nivell del govern com de l'oposició, el 22 de Maig, el grup municipal d'ICV-EUiA vam ser l'únic partit que va pujar en nombre de vots dels que estaven representats al mandat anterior. Això ha suposat que ens consolidem com a tercera força i haguem passat d'1 a 2 regidors.

Davant d'aquest panorama, l'assemblea local d'ICV ens vam reunir per decidir quina estratègia seguiríem, i vam arribar a les següents conclusions: que cap dels dos projectes majoritaris mereixien la nostra confiança a l'hora de formar govern; i que només estàvem disposats a formar part d'un govern si es complien dues condicions: formar un govern fort i de majoria (7 o més), i amb l'alcaldia a les nostres mans.

En cap moment es van complir les dues condicions.

Per tant, hem començat el mandat des de l'oposició, sent fidels a la nostra manera de fer política: una oposició responsable, basada en el respecte, el diàleg i la proposta.

Finalment volem destacar que en aquest mandat tindrem, creiem que per primera vegada, a dos representants del relleu generacional en la política municipal santpolenca. En Ferran Xumetra (des de fa ja mig any) i en Bernat Ferrer, fill d'en Valentí Ferrer, regidor per ICV a l'Ajuntament de Sant Pol juntament amb en Jordi i en Quico Roura, del 1987 fins al 88, quan malauradament ens va deixar.

Prioritats bàsiques 2011/2015

Després dels resultats de les passades eleccions, a Esquerra vam decidir facilitar que el govern de Sant Pol fos un govern fort, tenint clar que no forçaríem cap pacte per entrar-hi i així ha estat. Ara, volem exposar aquells punts que considerem fonamentals per sortir de la greu situació en què ens trobem, condicions per donar suport a l'actual o futurs governs i per establir punts de col·laboració i d'entesa; no sent com és de costum que formar part del govern sigui moneda de canvi. Les 5 prioritats bàsiques són:

1. Prioritzar les qüestions que facilitin el redreçament de la situació financera en què ens trobem. Entenem que s'han d'alliberar 400.000 per equilibrar el pressupost municipal. Proponem la redacció d'un pla a mig termini que ens permeti reduir 200.000 de despesa i recaptar-ne 200.000 més. Sense aquests diners no es podran fer polítiques per millorar la qualitat de vida dels santpolencs i tampoc serem capaços d'amortitzar les futures inversions que es projectin en el nostre municipi.

2. Fer tot el que sigui possible per aturar aquelles actuacions urbanístiques que ens portaran a futurs contenciosos que sens

dubte perdrem i als quals l'Ajuntament no podrà fer front.

3. Prendre un compromís ferm i immediat en la peatonalització dels carrers del Mar, Nou i Ferrocarril. És una decisió que no requereix cap inversió econòmica i suposa una millora important en la vida de molts ciutadans. Durant la campanya ha estat un tema de consens per part de totes les forces polítiques.

4. Solucionar el tema de les antigues Escoles. Si no es fa, l'edifici modernista s'ensorrarà i després tots ens lamentarem de no haver estat capaços de posar-nos d'acord. També demanem que en les poques inversions que podrà fer el nostre consistori hi hagi un mínim consens sobre quines són les prioritats.

5. Agilitzar les negociacions per aconseguir l'escola-institut. El primer pas és cedir els terrenys al departament d'ensenyament.

Esperem sincerament que aquesta proposta no sigui interpretada com un escrit en contra de ningú, ans el contrari, ha de ser un punt de partida perquè tots els grups municipals puguem arribar a acords i no sigui aquesta, una legislatura perduda.

M'agradaria Sant Pol de Mar

"M'agradaria Sant Pol de Mar". Amb aquest eslògan ens vàrem presentar a les eleccions municipals del passat mes de maig. Una campanya que va requerir de tot l'esforç del nostre grup. Una gent que dia a dia va fer que el missatge popular i les nostres propostes s'estenguessin per tot el poble, aconseguint històricament la preuada representació al consistori.

Som conscients de la responsabilitat que el poble de Sant Pol ens ha encomanat. Des del grup del Partit Popular de Sant Pol fem una lectura clara, nítida i molt positiva del que ha volgut la gent. Prenem nota i actuarem en conseqüència.

La legislatura es presenta complicada. Haurem de prendre decisions de gran importància per Sant Pol. Sapiguen que intentarem estar sempre a l'alçada i que intentarem participar en tot el que se'ns demani.

Des del nostre Grup Municipal, mà estesa als demés. Creiem que tots plegats podem tirar endavant Sant Pol. Amb il·lusió, amb responsabilitat, coherència i ganes de participar. Ens agradaria que les bones formes, l'educació i els respecte als demés siguin bandera durant aquesta legislatura. El poble ens ha

triat, per tant donem exemple.

Intentarem que tots els nostres "m'agradaria" es puguin dur a terme. Treballarem dia a dia per tots els santpolencs. Continuarem parlant amb cada santpolenc perquè ens expliqui els seus problemes, les seves mancances o propostes que vegin interessants per seguir millorant Sant Pol.

Sant Pol de Mar té molta qualitat. Hem de saber explotar les coses positives i millorar les deficiències. Amb una bona gestió i una visió de poble, no partidista, podem aconseguir tenir una vila millor. A nosaltres ens agradaria!

Agrair a totes les persones que ens van fer confiança. Agrair també el suport i l'estima que molts santpolencs ens donen cada dia. Que sapiguen que tant en Tomàs Bustamante, com jo mateix (Isaac Martín) i tot el nostre equip estem a la vostra disposició per tot allò que necessiteu.

ISAAC MARTÍN I SALVÀ
PP SANT POL DE MAR
magradaria.cat

Ser assertius, una manera de fer-nos respectar

Josep Torrents Missé / Psicòleg

No sempre podem fer valer els nostres drets davant d'una injustícia social, laboral, familiar, etc. ni podem evitar de vegades que ens trepitgin, ens manipulin o ens anul·lin. Tot dependrà de la nostra seguretat interna, de l'autoconfiança i de saber com podem enfrontar-nos socialment per tal que ens respectin i ens valorin.

Una habilitat que ens pot permetre defensar els nostres drets, expressar el que pensem o sentim, manifestar la nostra postura davant d'un tema, demanda, etc. és l'**assertivitat**. L'assertivitat es considera una característica de la personalitat que té a veure i es relaciona amb l'autoestima, és a dir amb el grau i la capacitat que tenim de valorar-nos, apreciar-nos i respectar-nos.

Lògicament, segons com un subjecte manifesta la seva assertivitat, ens permet deduir el seu nivell d'autoestima. Així, les persones amb autoestima adequada, mostren respecte, seguretat i es valoren positivament; per contra les que es mantenen amb una autoestima baixa, poden comportar-se de manera agressiva, crítica, exigent o contràriament mostrar-se reservades, poc comunicatives i no expressar el que pensen o senten. Però, en realitat, què és l'assertivitat? N'existeixen diverses definicions, però totes aquestes coincideixen en el grau i la manera que tenim de relacionar-nos amb els altres en un àmbit de profund respecte. Dionisio F. Zaldívar, psicòleg, la defineix com: "**La capacitat d'expressar de manera lliure i espontània els nostres pensaments i sentiments i actuar de manera conseqüent amb aquests, però amb respecte pels sentiments i pensaments dels altres**". Un aspecte que té a veure també amb defensar els nostres drets i mantenir el respecte pels drets dels altres.

Un exemple que defineix aquest concepte seria el següent: Anem a sopar a un restaurant. El local és tot ple. El cambrer ens acompanya a la nostra taula

i tot seguit ens entrega la carta. Passen 30 minuts i encara no ha vingut a prendre nota del que volem. La sensació és de transparència total. A partir d'aquí, com podem reaccionar?

- a/ No dir res i esperar, tot i que a disgust.
- b/ Respondre agressivament, manifestant que no hi ha dret que triguin tant.
- c/ Cridar el cambrer i dir-li amb educació que ja sabem el que volem i que per favor ens atengui.

Cap de les dues primeres opcions, (a) i (b), són les conductes apropiades a aquesta situació si el que volem és reduir el nostre estrès o malestar. Així, aquesta forma de comportar-nos pot resultar ineficaç a l'hora d'aconseguir el nostre objectiu. Per tant, la més assertiva i adequada seria l'opció (c), que defensa els nostres drets i la nostra necessitat de ser atesos, sense agredir ni ser agredits.

Un dels motius pel qual podem ser poc assertius és a causa de pensar que no tenim dret a les nostres creences, necessitats, opinions o que ens hem d'adaptar sempre als altres o que els altres són més importants que nosaltres. Per contra, les persones que actuen assertivament bàsicament tenen clar quins són els seus drets i els defensen, respectant els altres amb la intenció de no "guanyar" ni "imposar", sinó d'arribar a acords. D'altra banda, han après a saber dir "NO" sense sentir-se culpables o mostren el seu desacord sobre una opinió i donen a conèixer la seva postura. Tanmateix, saben demanar favors quan és necessari, saben expressar sentiments de gratitud, afecte, admiració... o de dolor, ràbia, desànim, tristesa...

En definitiva, l'assertivitat és una habilitat que requereix un cert entrenament i aprenentatge per desenvolupar-la o millorar-la. I és molt útil per cercar solucions adequades als nostres problemes, per relacionar-nos amb els altres d'igual a igual i per a aprendre a respectar i a fer-nos respectar.

'L'assertivitat es considera una característica de la personalitat que té a veure i es relaciona amb l'autoestima, és a dir amb el grau i la capacitat que tenim de valorar-nos, apreciar-nos i respectar-nos'

finques sauleda

Agents de la Propietat Immobiliària
Administradors de Finques

Des del 1975 treballant en la venda i el lloguer d'apartaments, pisos, cases i parcel·les. També disposem de lloguers per a la temporada d'estiu.

Carrer Nou, 29 - 08395 Sant Pol de Mar - Tel. 93 760 09 16

www.finquessauleda.com

Alimenta't bé!

Carnisseria - Xarcuteria

Ca la Teresa

Roger de Flor, 21 (Sant Pol de Mar)
Tel. 93 760 03 91
Costa i Formiguera, 50 (Caldes)
Tel. 93 766 16 59

ANAHAIR
PHYLOSOPHY AREA

Dr. Riera Vaquer, 7 - 08395 Sant Pol de Mar
tel. 937 604 679 - anahair@anahair.es

la llosa
restaurant

De dilluns a diumenge sopar i capsa!
Diumenge obert al migdia
I cada dijous música en viu!

abat deia 28 - sant pol de mar
tel : 93 7600316 - www.restaurantllosa.net

BRULTAN
Promocions s.l.

OBRA NOVA I REFORMES

C. Conxita Badia, 6
08395 Sant Pol de Mar
93 760 12 85

E-mail: BRULTAN@terra.es

Castellar-Roca Instal·ladors, S.L.

AIGUA - GAS - ELECTRICITAT - CALEFACCIÓ - CLIMATITZACIÓ

MELCIOR CASTELLAR SOLER

C/ Vergo de la Morè, 24
08395 SANT POL DE MAR (Barcelona)
E-mail: mcastellar@castellaroca.com
Tel. 93 760 06 75 - Fax 93 760 45 14
OFICINA I CORREU: C/ Dr. Riera Vaquer, 23 baixos

EMPRESA NOVA CALIFICADA COM A
PIR. D'INTERESSANT D'INICIATIVA DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA

llibreria - papereria
premsa - regals
laminadures - internet
fotocòpies

Ferrocarril, 3 - Sant Pol de Mar
Tel/Fax 93 760 33 39
lonalibreria@terra.es

www.lonalibreria.com

DIGUES LA TEVA!

digueslateva@santpol.cat

**LA TEVA PARTICIPACIÓ, ÉS CLAU:
IMPLICA'T**

Ajuntament de
Sant Pol de Mar

**FRANQUEIG
CONCERTAT
02 / 1401**